

Dla Dobra Wspólnego

*Nagroda Prezydenta
Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzeja Dudy
V Edycja*

2020 r.

*Człowiek Dzieło
Instytucja*

Nagroda Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego”

Nagroda Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej „Dla Dobra Wspólnego” promuje postawy, działania i projekty obywatelskie na rzecz dobra wspólnego. Ma honorować szczególnie zaangażowane osoby, organizacje pozarządowe i wartościowe przedsięwzięcia społeczne budujące wspólnotę obywatelską.

Nagroda przyznawana jest w czterech kategoriach:

- **Człowiek – lider**
- **Dzieło – przedsięwzięcie, projekt**
- **Instytucja – organizacja**
- **Nagroda Specjalna im. Piotra Pawłowskiego**

Celem Nagrody jest:

- wzmocnienie Rzeczypospolitej poprzez kreowanie patriotycznych postaw obywatelskich;
- wspieranie idei budowy społeczeństwa obywatelskiego;
- umacnianie świadomości obywatelskiej, solidarności oraz budowanie kapitału społecznego;
- zachęcanie obywateli do czynnego uczestnictwa obywatelskiego oraz podejmowania aktywności na rzecz dobra wspólnego.

Przyznanie Nagrody Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej „Dla Dobra Wspólnego” następuje poprzez rekomendację członków Kapituły Nagrody.

Nagroda jest cykliczna i przyznawana corocznie.

Nagrodę w każdej kategorii – jednemu z nominowanych kandydatów przedstawionych przez Kapitułę – przyznaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej. Może przyznać nagrodę więcej niż jednemu podmiotowi w każdej kategorii lub zrezygnować z jej przyznania.

Skład Kapituły

Wojciech Kolarski – Sekretarz Kapituły, Sekretarz Stanu w Kancelarii Prezydenta RP

dr hab. Marek Rymsza – Doradca Prezydenta RP

Wojciech Kaczmarczyk – Dyrektor Narodowego Instytutu Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego,
Sekretarz Komitetu do spraw Pożytku Publicznego w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Renata Koźlicka-Glińska – Dyrektor Programowy, Polsko-Amerykańska Fundacja Wolności

dr hab. Ewa Leś – Członek sekcji „Polityka społeczna, rodzina” NRR w latach 2015-2020, kierownik Zakładu Rozwoju
Społeczeństwa Obywatelskiego w Instytucie Polityki Społecznej Uniwersytetu Warszawskiego

Przemysław Omieczynski – Prezes zarządu Fundacji Niepodległości

ks. dr Wojciech Sadłoń – Dyrektor Instytutu Statystyki Kościoła Katolickiego

ks. dr Stanisław Słowik – Dyrektor Caritas Diecezji Kieleckiej

Marek Borowski – Prezes Federacji Polskich Banków Żywności

dr Ryszard Kamiński – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Ewa Pawłowska – Prezes Stowarzyszenia Przyjaciół Integracji

Wystąpienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy podczas gali finałowej Nagrody „Dla Dobra Wspólnego” IV Edycji

Bardzo dziękuję za przybycie na kolejną, czwartą edycję tej Prezydenckiej Nagrody – bardzo ważnej dla mojej małżonki, bardzo ważnej dla nas. Dlatego, że w tej Nagrodzie w jakimś sensie wyrażona jest kwintesencja tego, jakie powinno być państwo. Pomijając kwestię, że przede wszystkim powinno być sprawiedliwe, to – jak zresztą mówiłem już wcześniej na jednym z materiałów filmowych – powinno być państwem, które dostrzega każdego obywatela.

Czy ono jest w stanie samodzielnie zrealizować w dzisiejszych czasach to zadanie? Nie, nie jest. I nie mam co do tego żadnych wątpliwości. Także historia, gdy w ogóle spojrzymy na dzieje ludzkości, okazuje, że państwo poprzez swoje instytucje raczej nie jest w stanie zrealizować tego dzieła samodzielnie. Po prostu do tego zdecydowanie są potrzebne wola i serce ludzi. To także zgodne z wszystkimi współczesnymi trendami budowania państwa, które nazywamy obywatelskim, budowania państwa, które jest oparte na zasadzie pomocniczości, które rzeczywiście jest na wskroś państwem nowoczesnym.

Takie państwo korzysta z zasobów, które leżą w jego społeczeństwie – w tych, którzy tworzą to państwo. Dzięki Bogu są ludzie gotowi myśleć o innych, poświęcać się dla innych, są gotowi znaleźć czas, by dostrzegać potrzeby innych i nieść pomoc tam, gdzie jest ona potrzebna. Jeżeli mówimy w tym kontekście o państwie nowoczesnym, to nowoczesne jest państwo, które takich ludzi dostrzega, stara się wspierać ich działalność po to właśnie, by jakby przez ich ręce ta pomoc mogła być niesiona.

To właśnie ci ludzie uczestniczą w tym konkursie, są do niego zgłaszani, rozpatrywani, ich kandydatury są obserwowane przez Kapitułę konkursową, która wyłania nominowanych, a następnie wskazuje osoby – czy też podmioty – które są nominowane do poszczególnych kategorii tej Nagrody Prezydenckiej.

Cóż to jest ta działalność dla dobra wspólnego? Może ktoś poczuje się urażony, ale dla mnie jest to może najbardziej szlachetny rodzaj polityki – w najbardziej szlachetnym tego słowa znaczeniu. Bo często mówię, że polityka to nic innego jak rozsądna, rozumna troska o dobro wspólne. Jeżeli tak, to realizacja tego, co jest dobrem wspólnym, dbanie o dobro wspólne, wspieranie i realizacja go jest w jakimś sensie polityką w najszlachetniejszym tego słowa znaczeniu.

A więc także nominowani i laureaci tego konkursu – ci, którzy otrzymują te Nagrody Prezydenckie – są tymi, którzy w najbardziej doskonały sposób taką właśnie i tak rozumianą politykę realizują. Chcę za to z całego serca podziękować. (...)

Spotykamy się w innym miejscu niż do tej pory. Dotychczas trzy razy spotykaliśmy się w Pałacu Prezydenckim. Teraz tutaj – w Teatrze Narodowym, w sali większej niż Sala Kolumnowa Pałacu Prezydenckiego. Chcę podkreślić, że zdecydowaliśmy się na to także dlatego, by wszyscy mieli tu odpowiednie miejsce, by zaprosić jak najwięcej osób, które do tej pory były zaangażowane w ten konkurs. Aby wszyscy mogli być tutaj obecni, by dla każdego było tu dogodne miejsce.

W tym roku jedna nagroda – specjalna – będzie miała wyjątkowy wymiar. Odeszły w międzyczasie – przez okres już czterech lat, od kiedy jest ta Nagroda – trzy osoby z nią związane, jedna szczególnie. Odszedł brat Jerzy Adam Marszałkowicz, który był laureatem pierwszej edycji, laureat nagrody specjalnej. Odeszła pani Magdalena Hozer-Chachulska, która stała na czele jednej z nominowanych instytucji.

I odszedł pan Piotr Pawłowski, który był swoistym animatorem tego konkursu i tej Nagrody. To właśnie jego działalność na bardzo różnych polach związana z integracją – poprzez Fundację „Integracja”, poprzez Stowarzyszenie Przyjaciół Integracji – była w jakimś sensie natchnieniem do tego, by ta Nagroda w ogóle powstała. Był on też ważnym człowiekiem w Kapitułe tej Nagrody, którego zdanie dla nas wszystkich bardzo się liczyło, właśnie jeżeli chodzi o wybór nominowanych i ostatecznie wybór tych, którzy nagrodę otrzymają.

Dlatego poprosiłem małżonkę pana Piotra – panią Ewę Pawłowską – by ta nagroda specjalna mogła nosić jego imię. Bardzo serdecznie dziękuję, że wyraziła na to zgodę, i bardzo serdecznie dziękuję, że jest osobą, która w szczególny sposób decyduje, komu Nagroda Specjalna im. śp. Pana Prezesa Piotra Pawłowskiego będzie przyznawana.

Ta czwarta edycja jest też dla mnie szczególna, bo to zarazem ostatnia edycja w kadencji prezydenckiej, którą pełnię od 2015 roku, a więc także i pewne podsumowanie. (...) Chcę, by podsumowanie odbyło się dzisiaj, byśmy mogli mówić, na ile ta Nagroda przysłużyła się dla rozwoju tej wielkiej w Polsce działalności dla dobra wspólnego. A że się przyczyniła – mam taką nadzieję.

Dzisiaj – jak słyszymy z danych statystycznych – jest 112 tys. różnego rodzaju stowarzyszeń działających dla dobra wspólnego, mamy 22 tys. fundacji działających dla dobra wspólnego, które prowadzą działalność w ramach Ustawy o działalności pożytku publicznego. Myślę, że to ważne. To także pokazuje, że Polska się rozwija – że rozwija się w tym dobrym kierunku. Coraz więcej osób gotowych działać w taki sposób podejmuje inicjatywę.

(...) z całego serca dziękuję: i oczywiście wszystkim, którzy byli nominowani, i wszystkim, którzy otrzymali Nagrodę, ale także przede wszystkim z całego serca dziękuję tym, którzy w całej Polsce tę działalność dla innych prowadzą, a których bardzo często się nie dostrzega. Chcę ich zapewnić, że to, co robią, jest wspaniałe, niezwykle ważne i że buduje naszą ojczyznę – Polskę – w tym najpiękniejszym tego słowa znaczeniu.

Laureaci i nominowani w I Edycji Nagrody Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego” – 2016 r.

Człowiek – lider:

- Brat Jerzy Adam Marszałkowicz,
- **Jan Arczewski – laureat,**
- Ewa Błaszczyk.

Dzieło – przedsięwzięcie, projekt:

- **Projekt „Obywatelski Monitoring Sądów Fundacji Court Watch Polska” – laureat,**
- Centrum Wspierania Aktywności Lokalnej CAL,
- Zespół Wolontariuszy Muzeum Powstania Warszawskiego.

Instytucja – organizacja:

- Fundacja Rozwoju Dzieci im. Komeńskiego,
- Stowarzyszenie Promocji Kultury i Sztuki „Scena Otwarta”,
- **Ośrodek Promowania Przedsiębiorczości w Sandomierzu – laureat.**

Nagroda Specjalna:

- **Śp. Brat Jerzy Adam Marszałkowicz (1931-2019) – laureat.**

Laureaci i nominowani w II Edycji Nagrody Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego” – 2017 r.

Człowiek – lider:

- Dorota Jezierska – Prezes Zarządu Fundacji Bank Żywności w Ciechanowie,
- **Jacek Robert Bury – wychowawca młodzieży w Lublinie – laureat,**
- Śp. Magdalena Hozer-Chachulska – Prezes Mokotowskiego Hospicjum św. Krzyża w Warszawie.

Dzieło – przedsięwzięcie, projekt:

- Dorobek i działalność Ośrodka KARTA,
- **Działalność Stowarzyszenia Hospicjum św. Kamila w Bielsku Białej – laureat,**
- Wolontariusze „Łączki”.

Instytucja – organizacja:

- **Stowarzyszenie na Rzecz Niepełnosprawnych SPES z Katowic – laureat,**
- Fundacja Fundusz Lokalny Ziemi Biłgorajskiej,
- Stowarzyszenie Uniwersytet Ludowy Rzemiosła Artystycznego w Woli Sękowej.

Nagroda Specjalna:

- **Zespół Wolontariuszy „Łączki” Cmentarza Wojskowego na Powązkach – laureat.**

Laureaci i nominowani w III Edycji Nagrody Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego” – 2018 r.

Człowiek – lider:

- Krzysztof Stanowski – Dziennikarz sportowy, inicjator akcji #DobroWraca – laureat,
- Mirosława Widurek – Lokalna działaczka społeczna,
- Marek Skaskiewicz – Prezes Warmińsko-Mazurskiego Stowarzyszenia Ludzi Niepełnosprawnych „Alfa”.

Dzieło – przedsięwzięcie, projekt:

- Wszystkie Mazurki Świata – Janusz Prusinowski,
- Rodzina Rodzinie – Pomoc Syryjczykom - Caritas Polska – laureat,
- Program Polą Nadziei – Wsparcie ruchu hospicyjnego.

Instytucja – organizacja:

- Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi w Laskach – laureat,
- Fundacja Wspólnoty Burego Misia im. Bogdana Jańskiego,
- Fundacja Pomocy Społecznej na Rzecz Dzieci „Pan Władek” (założyciel Władysław Ornowski).

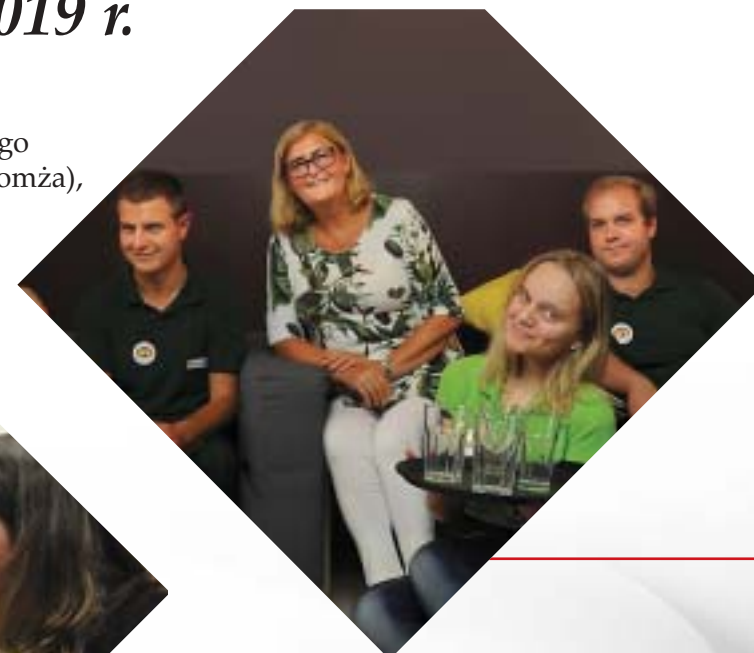
Nagroda Specjalna:

- Śp. Piotr Pawłowski (1966–2018) – laureat.

Laureaci i nominowani w IV Edycji Nagrody Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego” – 2019 r.

Człowiek – lider:

- Sebastian Jaworowski – prezes Fundacji „L”, prezes Towarzystwa Biznesowego Łomżyńskiego i Towarzystwa Biznesowego Wileńskiego, współwłaściciel sieci szkół językowych Linguo (Łomża),
- Jolanta Golianek – prezes Fundacji Poparzeni (Kwidzyn),
- **Krystyna Mrugańska – założycielka Polskiego Stowarzyszenia na rzecz Osób z Niepełnosprawnością Inteligektną (PSONI) (Warszawa) – laureat.**

Dzieło – przedsięwzięcie, projekt:

- Salezjański Wolontariat Misyjny – Młodzi Światu – projekty pomocowe i rozbudowany program edukacji globalnej (Kraków),
- **Café Równik – klubokawiarnia, w której pracują osoby z niepełnosprawnością intelektualną (Wrocław) – laureat,**
- Stowarzyszenie Klub Kibiców Niepełnosprawnych – aktywizowanie osób z niepełnosprawnościami (Wrocław).

Nagroda Specjalna im. Piotra Pawłowskiego:

- **Ewa Błaszczuk – założycielka kliniki „Budzik”, Prezes Fundacji „Akogo?” – laureat.**

Instytucja – organizacja:

- Fundacja Pomocy Osobom Niepełnosprawnym „Nie tylko...” i Teatr Zawodowy Osób z Niepełnosprawnościami Teatr O.N. (Warszawa),
- Fundacja „Dom Nadziei” – profilaktyka i terapia uzależnień (Bytom),
- **Fundacja SPINA – pomoc dzieciom z rozszczepem kręgosłupa (Katowice) – laureat.**

Nominowani w V Edycji Nagrody Prezydenta RP Andrzeja Dudy „Dla Dobra Wspólnego” – 2020 r.

Za 2020 r. Pan Prezydent wręczy dyplomy i statuetki następującym nominowanym w poszczególnych kategoriach:

Człowiek – lider:

- Jakub Wachnicki – ratownik medyczny, strażak Ochotniczej Straży Pożarnej, żołnierz ochotnik Wojsk Obrony Terytorialnej,
- Lidia Jazgar – krakowska wokalistka, dziennikarka, prezenter radiowy i telewizyjny, działa na rzecz chorych m.in. organizując koncerty charytatywne. Współpracuje z różnymi fundacjami na rzecz osób z niepełnosprawnościami,
- Dariusz Miliński – artysta, malarz, animator kultury. Twórca Muzeum Przesiedleńców i Teatru ulicznego.

Instytucja – organizacja:

- Fundacja „Wspólnota Nadziei” – prowadzi Centrum Nauki i Życia „Farma” – ośrodek pobytu stałego, pracy, terapii, rehabilitacji i aktywizacji zawodowej dla dorosłych osób ze spektrum zaburzeń autystycznych,
- Stowarzyszenie „Ku Dobrej Nadziei” – niesie pomoc bezdomnym, ubogim, długotrwale bezrobotnym, uzależnionym – zarówno poszczególnym osobom, jak i rodzinom oferując wsparcie duchowe, psychologiczne i materialne,
- Fundacja HUMANITES – inicjator Kampanii Dwie Godziny dla Rodziny (2h4family), zachęca setki organizacji i firm do działań na rzecz harmonijnego łączenia ról w życiu zawodowym i prywatnym.

Dzieło – przedsięwzięcie, projekt:

- Radomski Bank Żywności – należy do Federacji Polskich Banków Żywności,
- Paczka Dla Bohatera – wspiera weteranów i kombatanatów przez cały rok. Nieprzerwanie od 2010 r. przygotowuje dla nich paczki świąteczne, organizuje wakacje, oraz pomaga w życiu codziennym,
- Akcja „Widzialna Ręka” (jako ruch społeczny) – nieformalna grupa pomocy na portalu społecznościowym Facebook – integracja społeczeństwa Radomia w czasie pandemii koronawirusa.

Nagroda Specjalna im. Piotra Pawłowskiego:

- Śp. Bartłomiej Skrzyński – działacz społeczny, dziennikarz, aktywista, Miejski Rzecznik ds. Osób Niepełnosprawnych we Wrocławiu, Dyrektor Biura „Wrocław bez Barier”.

Jakub Wachnicki

Lidia Jazgar

Dariusz Miński

Fundacja „Wspólnota Nadziei”

Stowarzyszenie „Ku Dobrej Nadziei”

Fundacja HUMANITES

Radomski Bank Żywności

Paczka Dla Bohatera

Akcja „Widzialna Ręka”

Jakub Wachnicki

Ratownik medyczny, strażak Ochotniczej Straży Pożarnej, żołnierz ochotnik Wojsk Obrony Terytorialnej.

Jakub Wachnicki – społecznik, ratownik medyczny, od 2013 roku pracujący w Państwowym Ratownictwie Medycznym, jako kierownik dwuosobowego Zespołu Ratownictwa Medycznego w Białobrzegach nad Pilicą oraz Kozienicach. Inicjator i organizator akcji „Świadomość = Życie” polegającej na przeprowadzeniu bezpłatnych zajęć z pierwszej pomocy dla uczniów szkół podstawowych, gimnazjalnych oraz szkół średnich, w ramach której od 2008 roku przeszkolono ponad 2000 dzieci z terenu województwa mazowieckiego. Dyspozytor Medyczny Państwowego Ratownictwa Medycznego (nr 999) w Radomskiej Stacji Pogotowia Ratunkowego od 2018 roku, wcześniej od 2013 roku Operator Numeru Alarmowego 112 w Wojewódzkim Centrum Powiadamiania Ratunkowego w Radomiu.

Prelegent na wielu konferencjach promujących obywatelską postawę, ratownictwo medyczne oraz pierwszą pomoc. Od 2006 roku strażak ochotnik w Ochotniczej Straży Pożarnej w Jedlni-Letnisko, aktualnie w stopniu Zastępcy Komendanta OSP, członka Zarządu Gminnego OSP w Jedlni-Letnisko. Inicjator udanej akcji na rzecz pozyskania automatycznego defibrylatora zewnętrznego dla popularnej wśród turystów miejscowości Jedlnia-Letnisko. W trakcie powodzi w 2010 roku wraz z zastępem ratownictwa wodnego OSP Jedlnia-Letnisko uczestnik działań ratowniczych i powodziowych na terenie województw mazowieckiego i świętokrzyskiego.

Żołnierz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w stopniu szeregowego Narodowych Sił Rezerwowych od 2016 roku w 3. Sandomierskim Batalionie Radiotechnicznym, następnie w 34. Gryfickim Batalionie Radiotechnicznym. Od momentu utworzenia 61. batalionu lekkiej piechoty w Grójcu w roku 2018 – żołnierz ochotnik Wojsk Obrony Terytorialnej, 6. Mazowiecka Brygada Obrony Terytorialnej im. rotmistrza Witolda Pileckiego. Instruktor WOT ratownictwa taktycznego, podstawowych zabiegów ratujących życie (BLS/AED „Basic Life Support/Automated External Defibrillation”). Ratownik Pola Walki. Ratownik medyczny – członek zabezpieczeń medycznych realizowanych dla WOT podczas ćwiczeń poligonowych. Bohater filmu dokumentalnego „Ja, Terytorials” wyprodukowanego przez Centralną Bibliotekę Wojskową i TVP3 Lublin w reż. Leszka Wiśniewskiego – promującego Wojska Obrony Terytorialnej.

Organizator wypraw wysokogórskich, imprez sportowych oraz eventów rodzinnych – promujących zdrowy tryb życia.

Uhonorowany w 2010 roku odznaką Wzorowy Strażak.

Uhonorowany w 2018 roku brązowym medalem za zasługi dla pożarnictwa przez Zarząd OSP RP.

Uhonorowany w 2019 roku medalem ProPatria nadanym przez Ministra Jana Józefa Kasprzyka.

A man in a Polish military uniform stands in a forest. He is wearing a camouflage uniform, a green beret with a Polish crest, and a Polish flag patch on his right sleeve. He is looking slightly to the left. The background consists of tree trunks and a textured brown wall.

Za swoje motto przywołał wtedy słowa piosenki „Polskość serc”, zespołu Forteca, z płyty „Rotmistrz”:

„Musimy pamiętać, że w dzisiejszych czasach to właśnie na nas spoczywa trudny obowiązek uczenia, jak opłatkiem-Polską z następnym pokoleniem się dzielić oraz dbania o to, by pamięć o tych, dzięki którym jesteśmy wolnymi Polakami – nigdy nie została zatracona”.

Lidia Jazgar

Krakowska wokalistka, działa na rzecz chorych m.in. organizując koncerty charytatywne. Od 15 lat bierze udział w licznych koncertach, konferencjach i innych wydarzeniach prowadzonych w ramach akcji Pola Nadziei. Pomysłodawczyni koncertu „Przy Otwartych Oknach”, podczas którego pacjenci na balkonach domu hospicyjnego mogli słuchać muzyki w czasie pandemii.

Pani Lidia Jazgar, przyjaciół pacjentów Hospicjum św. Łazarza, jest znaną krakowską wokalistką, która wraz z Zespołem Galicja od wielu lat koncertuje, śpiewając poetyckie utwory. Koncertuje nie tylko zawodowo, ale wspiera również swoim talentem wiele wydarzeń charytatywnych organizowanych dla chorych i niepełnosprawnych przez organizacje pozarządowe. Należy również do elitarnego grona najlepszych krakowskich konferansjerów oraz prowadzi swój „wieczór” w Radiu Kraków, na który zaprasza wielu znanych Krakowian. Pacjenci Hospicjum gościli nie raz w Jej programie. Jest Ona charyzmatycznym, dobrym duchem muzycznego Krakowa. **Od przeszło 15 lat Pani Lidia Jazgar jest wyjątkowym przyjacielem Hospicjum św. Łazarza.** Jej otwarte serce, wrażliwość na ludzką niedolę oraz ogromna życzliwość to zaledwie kilka z jej licznych zalet, o których pacjenci, wolontariusze i pracownicy Hospicjum mogli przekonać się podczas licznych koncertów, konferencji i innych wydarzeń prowadzonych w ramach akcji Pola Nadziei oraz corocznych Oplątków Hospicyjnych czy innych hospicyjnych wydarzeń. Pośród wielu Jej działań na rzecz pacjentów Hospicjum św. Łazarza, do szczególnych należą:

- prowadzenie koncertów finałowych „Szkolnych Pól Nadziei”;
- przewodniczenie jurorom konkursu piosenki wiosennej pt. „Żonkilowy Song” dla uczniów w ramach akcji Pola Nadziei;
- udział w grudniowych spotkaniach opłatkowych (mini recital);
- prowadzenie i udział w koncercie „Odcienie Nadziei”, który odbył się na rzecz Hospicjum w Teatrze Ludowym w Nowej Hucie;
- udzielanie wywiadów radiowych i telewizyjnych podczas których propaguje ideę hospicyjną, zachęca innych do włączenia się w pomoc dla Hospicjum św. Łazarza;
- czynny udział w kwestach prowadzonych przez Hospicjum.

W trudnym okresie zmagania się z epidemią w sposób szczególny przyszła z pomocą pacjentom i personelowi Hospicjum. Zorganizowała koncert „Przy Otwartych Oknach”, podczas którego pacjenci byli na balkonach domu hospicyjnego. Rozpoczęta idea koncertów jest kontynuowana. W ślad za Panią Lidią podążają inni wykonawcy. Oprócz Hospicjum św. Łazarza pomagała również Fundacji Anny Dymnej „Mimo wszystko”, Fundacji im. Brata Alberta, Wolontariatowi św. Eliasza, Stowarzyszeniu Unicorn, Specjalnemu Ośrodkowi Szkolno-Wychowawczemu dla Dzieci Niewidomych i Słabowidzących w Krakowie.

Za działalność społeczną na rzecz osób z niepełnosprawnościami otrzymała w 2007 roku Medal Św. Brata Alberta. W 2011 roku została uhonorowana Srebrnym Medalem Jana Pawła II za zasługi dla Archidiecezji Krakowskiej oraz Odznaką „Honoris Gratia” za szczególne zasługi dla Krakowa i jego mieszkańców.

Dariusz Miliński

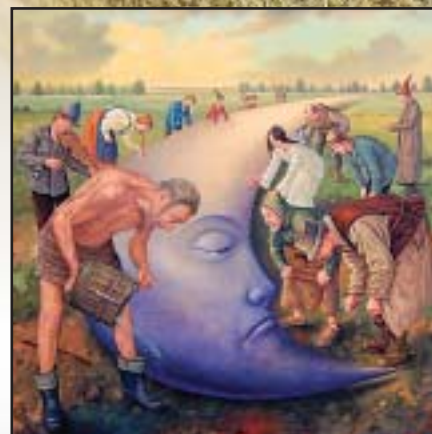
Artysta, malarz, animator kultury.

Od 30 lat angażuje okoliczną młodzież w coroczne występy teatralne i organizuje międzynarodowe plenery artystyczne. Jest twórcą Muzeum Przesiedleńców i Arki Noego. Powołał Stowarzyszenie Wspierania Kultury Wiejskiej Pławna 9 oraz założył Teatr uliczny Pławna 9. Całość funduszy na utrzymanie i rozwój Stowarzyszenia pochodzi ze sprzedaży Jego prac malarskich i rzeźbiarskich. **Na bardzo wielu aukcjach wystawiane są jego prace, a uzyskane honoraria przeznacza na różnorakie akcje charytatywne.** Sam też uczestniczy w wielu inicjatywach, których celem jest zebranie środków na pomoc osobom chorym, pozbawionym samodzielnego lokum, ubogim.

Malarz Dariusz Miliński od 30 lat niestrudzony animator wspierania i organizowania kultury na wsi. Stworzył bajkowy świat dla dzieci, który propaguje legendy dolnośląskie i ukazuje trud rzemiosła. Angażuje okoliczną młodzież w coroczne występy teatralne i organizuje międzynarodowe plenery artystyczne. Z pomocą rodziny i paru zatrudnionych bezrobotnych, w tym osób bezdomnych z okolicy, zbudował Zamek Legend Śląskich – pełen legend z Dolnego Śląska i marionetek o ludzkich wymiarach. Jest twórcą Muzeum Przesiedleńców i Arki Noego. Powołał Stowarzyszenie Wspierania Kultury Wiejskiej Pławna 9 oraz założył Teatr uliczny Pławna 9. Stowarzyszenie prowadzi warsztaty plastyczne z dziećmi i dorosłymi i nie jest dotowane ze środków zewnętrznych. **Całość funduszy na utrzymanie i rozwój Stowarzyszenia pochodzi ze sprzedaży prac malarskich i rzeźbiarskich Pana Dariusza Milińskiego. Na rzecz Stowarzyszenia pracują społecznie także pozostali członkowie rodziny.**

Od 27 lat wszystkie dzieci w Pławnej podczas wielkiej uroczystości świątecznej 6 grudnia otrzymują od artysty paczki, oglądają spektakl teatralny i uczestniczą w zabawach z Mikołajem.

*Działalność Pana Dariusza Milińskiego
jest motywowana troską o innych.
Credo Artysty, jak sam mówi, to
„wypełniać dobrem pustkę,
która nas otacza”.*

Fundacja „Wspólnota Nadziei”

prowadzi Centrum Nauki i Życia „Farma” – ośrodek pobytu stałego, pracy, terapii, rehabilitacji i aktywizacji zawodowej dla dorosłych osób ze spektrum zaburzeń autystycznych. Misją Fundacji jest budowa systemu wsparcia dla osób z autyzmem i pokrewnymi zaburzeniami rozwojowymi oraz dla ich rodzin (Bolechowice – woj. małopolskie).

Fundacja powstała w 1998 roku. Nadrzędnym celem jej powstania było utworzenie i prowadzenie Centrum Nauki i Życia „Farma”, ośrodka pobytu stałego, pracy, terapii i rehabilitacji oraz rekreacji dla dorosłych osób z autyzmem. Fundacja wspiera osoby, które ze względu na wiek i rodzaj niepełnosprawności mają ograniczony dostęp do rehabilitacji społecznej i terapii. Jej dalekosiężnym celem jest stworzenie miejsca, w którym żyć będzie mogło nawet 35 osób z autyzmem.

Farma Życia w Więckowicach pod Krakowem – inaczej Centrum Nauki i Życia „Farma” – to jedno z najbardziej przyjaznych miejsc dla osób dorosłych z autyzmem w Polsce. Farma Życia jest pierwszym w naszym kraju specjalistycznym ośrodkiem łączącym funkcje mieszkalne, terapeutyczne, edukacyjne i rekreacyjne. Farma jest domem dla stałych mieszkańców, a jednocześnie zapewnia szeroki wachlarz aktywności osobom mieszkającym poza Farmą, które w ciągu dnia dojeżdżają tu na zajęcia i warsztaty. Ośrodek prowadzi programy aktywizacji społecznej i zawodowej, realizuje projekty współpracy – lokalne i międzynarodowe. Przede wszystkim jednak Farma Życia to miejsce, w którym opiekunowie starają się stworzyć dorosłym osobom z autyzmem warunki do najpełniejszego rozwoju z wykorzystaniem ich indywidualnego potencjału. To dla nich szansa na godne życie, alternatywa dla nierzadko dramatycznych losów – choćby dla pobytu w zamkniętych szpitalach psychiatrycznych. Farma Życia to miejsce, w którym osoby z autyzmem znajdują warunki do samorealizacji i maksymalnego usamodzielnienia, zyskują poczucie własnej wartości i dobrostanu. Miejsce bezpieczne, w którym szanowane są ich prawa. W 2020 roku Farma Życia obchodzi swoje 15. urodziny, ale sam pomysł ma dłuższą historię. Idea narodziła się już wiele lat temu w głowach twórców powstałej w 1998 roku Fundacji Wspólnota Nadziei, której misją jest budowanie systemu wsparcia dla osób z autyzmem i pokrewnymi zaburzeniami rozwojowymi oraz dla ich rodzin.

Farma Życia stanowi najistotniejszy element tego wsparcia. Prezes Fundacji Alina Perzanowska, matka Michała, młodego mężczyzny z autyzmem, zainspirowała się przykładami wspólnot wiejskich dla osób z autyzmem, jakie od dziesięcioleci sprawdzają się w wielu krajach Europy Zachodniej i w Stanach Zjednoczonych. Szczególnie godna naśladowania wydała Jej się prowadzona przez Irlandzkie Towarzystwo Autyzmu Dunfirth Farm. Ośrodek ten, położony w okolicach Dublina, cieszy się międzynarodową sławą i jest uznawany za modelowe rozwiązanie w swojej dziedzinie. Założyciele Dunfirth Farm – Pat i Nuala Matthews – od samego początku wspierają Farmę Życia swoim doświadczeniem, przykładem i serdeczną radą. Ośrodek został objęty także patronatem Światowej Organizacji Autyzmu.

Stowarzyszenie „Ku Dobrej Nadziei”

niesie pomoc bezdomnym, ubogim, długotrwale bezrobotnym, uzależnionym – zarówno poszczególnym osobom, jak i rodzinom oferując wsparcie duchowe, psychologiczne i materialne (Białystok).

Misją Stowarzyszenia jest propagowanie wartości chrześcijańskich pod kątem pozytywnego oddziaływania społecznego. Zarejestrowane w 2006 roku, od 2007 roku jest Organizacją Pożytku Publicznego (OPP). Swoją misję realizuje poprzez niesienie pomocy osobom ze środowisk zagrożonych wykluczeniem społecznym – bezdomnym, ubogim, długotrwale bezrobotnym i osobom uzależnionym. Pomoc przybiera formy wsparcia duchowego, psychologicznego i materialnego.

Stowarzyszenie rozpoczęło działalność od prowadzenia sobotnich spotkań dla dzieci z osiedla Starosielce, następnie zajęło się wydawaniem żywności (w ramach unijnego Programu PEAD), a potem rozszerzyło o pomoc dla osób bezdomnych poprzez rozdawanie kanapek i ciepłej zupy oraz stworzenie ogrzewalni. Obecnie prowadzi:

- Ośrodek Wychodzenia z Bezdomności „Zakątek Nadziei” złożony z ogrzewalni, noclegowni i schroniska z usługami opiekuńczymi oraz pokoi treningowych;
- Centrum Integracji Społecznej „Żelazna” umożliwiające reintegrację społeczno-zawodową osób spełniających kryteria ustawy o zatrudnieniu socjalnym;
- Przedsiębiorstwo Społeczne SUKCES sp. z o.o. zapewniające zatrudnienie osobom długotrwale bezrobotnym, bezdomnym i ubogim oraz w celu finansowego wsparcia działalności Stowarzyszenia;
- Przedsiębiorstwo Społeczne Okienko sp. z o.o. zajmujące się głównie gastronomią.

Od 2020 roku Stowarzyszenie przysposabia też działkę w Kościukach (zakupioną z dotacji Narodowego Instytutu Wolności w ramach Programu Rozwoju Organizacji Obywatelskich) pod budowę mieszkań treningowych – mieszkania przejściowe, wspomagające samodzielność osób bezdomnych – pobyt w mieszkaniu treningowym, przy wsparciu specjalistów, umożliwia zdobywanie doświadczenia i doskonalenie umiejętności niezbędnych w prawidłowym funkcjonowaniu społecznym i zawodowym w warunkach zbliżonych do samodzielności.

Stowarzyszenie należy do różnych regionalnych i krajowych zrzeszeń i federacji, gdzie pełni czynną rolę w ich zarządach.

Fundacja HUMANITES

Od 2012 roku Instytut Humanites, będący inicjatorem Kampanii Dwie Godziny dla Rodziny (2h4family), zachęca setki organizacji i firm do działań na rzecz harmonijnego łączenia ról w życiu zawodowym i prywatnym, wzmacniania relacji osobistych i społecznych, przeciwdziałania niepokojącym zjawiskom społecznym, takim jak samotność czy kryzys więzi. Kancelaria Prezydenta RP także wzięła udział w kampanii oferując pracownikom 2 godziny z czasu pracy na spędzenie z rodziną.

Akcja Dwie Godziny dla Rodziny jest kampanią społeczną na rzecz głębokich relacji rodzinnych, aby być razem, a nie „obok siebie”. Fundacja zachęca do tego, aby 15 maja – Międzynarodowy Dzień Rodzin stał się dniem refleksji nad jakością naszych relacji z najbliższymi, aby zatrzymać się na tę chwilę i przyjrzeć się sobie i naszym rodzinom.

W wymiarze globalnym kampania Dwie Godziny dla Rodziny przeciwdziała kryzysowi więzi, ma działanie profilaktyczne jeśli chodzi o nasze zdrowie mentalne i emocjonalne. Realizowana przez pracodawców na całym świecie jest symbolem integracji życia zawodowego i prywatnego w myśl hasła: „Mamy jedno życie w wielu rolach”. Badania przeprowadzane na wszystkich kontynentach świata pokazują potrzebę takich działań.

Fundacja Humanites jest to organizacja, której liderzy dostrzegają szerszy kontekst współczesnych relacji rodzinnych. Akcja „2 godziny dla rodziny” promująca rodzinę, prowadzona od wielu lat, adresuje swoje działania do niełatwego sektora pracodawców, czyli przełamuje podziały sektorowe. Oprócz promocji wśród pracodawców polityki na rzecz równowagi praca–rodzina Fundacja zajmuje się problemem relacji wewnątrzrodzinnych, małżeńskich i rodzice–dzieci. Działalność Fundacji odpowiada na problem relacji w rodzinie i w tym celu upowszechnia usługi wsparcia rodziny polegające na budowaniu dobrych relacji z najbliższymi, prowadzeniu warsztatów dla odbiorców indywidualnych i firm o tematyce dotyczącej: „... umiejętności stawiania granic, budowania relacji z partnerem, relacji z dzieckiem, uzależnienia, komunikacji z nastolatkiem” („Program Zrównoważonego Rozwoju”). Formą wsparcia jest również portal społecznościowy www.mamrodzine.pl dla rodziców, zwłaszcza nastolatków, łączący w jednym miejscu różne zagadnienia związane z relacjami w rodzinie i wychowaniem dzieci.

Fundacja zwraca uwagę na potrzebę „... życia w zgodzie z podstawowymi wartościami, integrację życia zawodowego i prywatnego oraz wielowymiarowy rozwój człowieka w sferze: fizycznej, umysłowej, emocjonalnej i duchowej”. Wartościami i przekonaniami, które pragnie upowszechniać Fundacja Humanites jest „... budowanie zdrowych i trwałych więzi, które są podstawą tożsamości i dojrzałości emocjonalnej człowieka”, a także wiedza o stylu wychowawczym opartym na wartościach „... budzenie świadomości różnicy pomiędzy wychowaniem nastawionym na twarde kompetencje, a wychowaniem mającym na celu rozwój osobowości człowieka i jego wewnętrznego kompasu wartości”.

Radomski Bank Żywności

W czasie panującego zagrożenia epidemicznego wolontariusze i pracownicy Banku Żywności wykonywali swoje obowiązki w sposób nieprzerwany z pełnym poświęceniem. W ramach działań dodatkowych podjęto czynności edukacyjne, dostarczano środki spożywcze pod drzwi osób będących w izolacji sanitarnej, a ośmiu wolontariuszy za własne pieniądze dowoziło produkty spożywcze i inne do sześćdziesięciu podopiecznych osób na terenie Radomia i okolicy.

Radomski Bank Żywności został powołany w 2000 roku, jako związek stowarzyszeń. Organizacjami założycielskimi były: Caritas Diecezji Radomskiej, Liga Kobiet Polskich, Towarzystwo Przyjaciół Dzieci. Od 2004 roku Radomski Bank Żywności należy do Federacji Polskich Banków Żywności. Powołanie Banku było podyktowane potrzebą społeczną. Bank jest organizacją pozarządową nienastawioną na zysk, nie prowadzi działalności gospodarczej, nie dokonuje również zakupów żywności, nawet za symboliczną odpłatnością. Bank jest pomostem pomiędzy producentami i dystrybutorami żywności, a organizacjami realizującymi zadania z zakresu pomocy społecznej. Działania Banku sprzyjają ograniczeniu marnotrawstwa artykułów spożywczych. Radomski Bank Żywności nieodpłatnie przekazuje pozyskaną żywność osobom potrzebującym, codziennie pozyskując żywność z około 240 placówek handlowych. Na Radomskiej Giełdzie Rolnej wolontariusze Banku prowadzą zbiórkę owoców i warzyw. Corocznie prowadzone są dwie przedsięwzięcia publiczne zbiórki żywności w sklepach. W okresie jesiennym w podradomskich gminach prowadzone są zbiórki płodów rolnych w ramach akcji „Dzielimy się tym, co mamy”. Angażując do pracy wolontariuszy, Bank wyzwała postawy solidarności międzyludzkiej, uwrażliwia na potrzeby innych, zapobiega marginalizacji społecznej. Radomski Bank Żywności ma czterech pracowników, dwudziestu wolontariuszy długoterminowych i ośmiu wolontariuszy pracujących codziennie.

Szczególne działania w okresie epidemii koronawirusa:

- mimo ogłoszenia przez rząd RP stanu zagrożenia epidemicznego, wolontariusze i pracownicy Banku Żywności wykonywali swoje obowiązki w sposób nieprzerwany z pełnym poświęceniem i empatią dla osób potrzebujących pomocy;
- w ramach działań dodatkowych podjęto także czynności edukacyjne, informując na temat unikania zagrożenia epidemicznego w kontaktach międzyludzkich;
- w okresie epidemii wolontariusze dostarczali środki spożywcze bezpośrednio pod drzwi osób będących w izolacji sanitarnej lub dobrowolnej;
- ośmiu wolontariuszy za własne pieniądze i swoimi środkami transportu dowoziło produkty spożywcze i inne do sześćdziesięciu podopiecznych osób na terenie Radomia, Grójca, Warki, Białobrzegów, Wierzbicy i Iłży;
- codziennie wieczorem z placówek handlowych wolontariusze odbierali produkty żywnościowe (z upływającym terminem sprzedaży), aby następnego dnia od rana dowozić je do osób potrzebujących;
- we współpracy z żołnierzami WOT Radomski Bank Żywności realizował dostawy niezbędnych produktów żywnościowych do około 2,4 tysiąca odbiorców w regionie radomskim;
- we współpracy z 46 lokalnymi organizacjami charytatywnymi działającymi w regionie radomskim, w ramach realizacji programu „Pomoc Żywnościowa” zebrano i rozdysponowano 340 europalet różnych produktów żywnościowych.

Paczka Dla Bohatera

Wspiera weteranów i kombatanatów przez cały rok. Nieprzerwanie od 2010 r. przygotowuje dla nich paczki świąteczne, organizuje wakacje, oraz pomaga w życiu codziennym.

Akcja charytatywna skierowana do wszystkich ludzi walczących o wolną Polskę – żołnierzy Września 39, wszystkich frontów walczących na Zachodzie jak i na Wschodzie, organizacji bojowych m.in. AK, NSZ, WIN, podziemia niepodległościowego po zakończeniu II Wojny oraz osób represjonowanych przez ustrój komunistyczny, czy także rannych i poszkodowanych weteranów misji poza granicami kraju.

Stowarzyszenie „non profit” działające od 10 lat, w którym wszystko wykonuje się w ramach wolontariatu, 100% zebranych i uzyskanych środków trafia do weteranów walki o wolną Polskę. Nie jest finansowane przez żadną instytucję państwową oraz nie otrzymuje żadnych dotacji. Środki finansowe otrzymuje ze zbiórek i darowizn od dobrych osób oraz wpłat od firm wspierających projekty. Największy procent środków zbiera Stowarzyszenie dzięki licytacjom charytatywnym na swoim facebookowym Bazarku dla Bohatera.

Wolontariusze organizacji nie podlegają pod żadną instytucję, związek czy firmę i są w pełni niezależnym stowarzyszeniem skupiającym osoby z całego kraju, ale także osoby mieszkające poza granicami Polski, w tym m.in. Holandii, Niemczech, Wielkiej Brytanii.

Od wielu lat Stowarzyszenie organizuje paczki bożonarodzeniowe i wielkanocne, remontuje mieszkania kombatanom, którzy żyją w trudnych warunkach. Finansuje zakup leków i środków higienicznych, pomaga w zakupie wózków, chodzików i innych materiałów rehabilitacyjnych. Opłaca dodatkowe zabiegi medyczne i rehabilitacyjne, pokrywa koszty zakupy opału na zimę, czy innych materiałów niezbędnych do godnego życia. Przygotowuje wyjazdy wypoczynkowo-rehabilitacyjne dla weteranów, którzy oprócz wypoczynku i spędzania czasu z przyjaciółmi, biorą udział w zabiegach medycznych, wycieczkach, koncertach. Opiekuje się grobami i pomnikami w całym kraju, a w razie potrzeby organizując wykup grobów przed likwidacją. Bierze udział w uroczystościach patriotycznych i często też takie organizuje.

Hasło i motto:

„Walczyli dla Nas, Zawalczmy dla Nich”

www.facebook.com/bazarek.paczkadlabohatera

Akcja „Widzialna Ręka” (jako ruch społeczny)

Nieformalna grupa pomocy na portalu społecznościowym Facebook. Początkowo była to pomoc skierowana do osób starszych, schorowanych i ludzi przebywających na kwarantannie, którzy nie mogli wychodzić z domu ze względu na panującą pandemię. Z czasem pomoc zataczała szersze kręgi i Widzialna Ręka Radom włączyła się w pomoc domom opieki społecznej, hospicjom i placówkom medycznym z Radomia i okolicy. Zaopatrywano je w rękawiczki, maski, przyłbice, okulary ochronne, kombinezony, fartuchy czy środki dezynfekcyjne. Odkazano także mieszkania i lokale użyteczności publicznej.

Na początku akcji pomysłodawcy chcieli pomagać ludziom starszym i schorowanym, tym którzy są najbardziej narażeni na zachorowanie. Postanowili, że będą robić im zakupy czy wyprowadzać psa na spacer. Pomoc była również skierowana do ludzi **przebywających na kwarantannie**, którzy przez dłuższy czas nie mogli opuszczać swoich domów. Im również pomagano w zakupach czy załatwiano inne ważne sprawy, które wymagały wyjścia na zewnątrz. Ta **spontaniczna inicjatywa społeczna** z dnia na dzień ewaluowała i zataczała coraz to większe kręgi. W pomoc drugiemu człowiekowi angażowały się coraz to nowe firmy z terenu Radomia. Pomagało także mnóstwo osób prywatnych. Dzięki wspólnym sercom ludzi wrażliwych na krzywdę innych, można było **zapewnić środki czystości, ochrony osobistej oraz potrzebny sprzęt szpitalowi w Radomiu**. To właśnie tutaj trafiali pacjenci z Covid-19 nie tylko z Radomia, ale z całej okolicy. Potrzebny sprzęt i środki dezynfekcyjne przekazywano też innym placówkom medycznym z terenu Radomia i okolic. Kiedy zaczęli chorować mieszkańcy okolicznych DPS-ów **Widzialna Ręka Radom włączyła się w pomoc domom opieki społecznej**. Zaopatrywali je w rękawiczki, maski, przyłbice, okulary ochronne, kombinezony, fartuchy czy środki dezynfekcyjne. Pomagali też hospicjom, zaopatrując je w środki dezynfekcyjne i ochrony osobistej. Odkazali mieszkania i lokale użyteczności publicznej. Grupa ciągle się powiększała, aż osiągnęła niebagatelną liczbę 25 tys. osób! Każdy z zaangażowanych był odpowiedzialny za inną rzecz i robił to, na czym zna się najlepiej. Doskonale więc wiedzieli, jakie działania podejmować i do kogo można się zwrócić po pomoc. Lista telefoniczna i mailingowa szybko się zapełniała. Z administratorami akcji kontaktowało się coraz więcej ludzi, zarówno tych chcących pomóc, jak i tych, którzy jej potrzebowali. Pomagano w sprawach związanych z ZUS, PUP czy US. Wykupowano potrzebne leki, kupowano żywność, szukano sponsorów, którzy podarowaliby potrzebującym sprzęt AGD, meble czy sprzęt komputerowy do zdalnej nauki. Pomoc polegała również na załatwianiu różnego rodzaju transportu. Czasem przewożono sprzęt, meble czy materiały budowlane, a innym razem była to pomoc w dotarciu osób do lekarza czy na rehabilitację. Dla osób mających problemy natury psychicznej **organizowano bezpłatną pomoc psychologiczną**. Bez pomocy nie pozostawiono również personelu medycznego, który mógł liczyć na fachową rozmowę z psychologiem. Widzialna Ręka Radom przeprowadziła akcję pomocy kilku rodzinom z pobliskich gmin, które w wyniku pożaru straciły cały dobytek swojego życia. Zorganizowano dla nich zbiórkę na odbudowę domu, szukano też lokalu zastępczego. Wolontariusze zajęli się remontem, wyposażeniem czy zapewnieniem rzeczy pierwszej potrzeby. **Przed Świątami Wielkanocnymi** spontanicznie, dosłownie w ciągu jednego dnia, zorganizowano akcję pn. „**Koszyczek miłości**”. W jej ramach tworzone były ozdobne koszyczki wielkanocne, a cały dochód ze sprzedaży przeznaczony został na zakup jedzenia dla osób potrzebujących. Zorganizowano środki ochronne dla szkół i przedszkoli. A kiedy przyszedł czas matur pomagano w zapewnieniu bezpieczeństwa uczniom i nauczycielom, poprzez podarowanie im przyłbic i płynów do dezynfekcji. Zakupy w ramach organizowanych akcji były robione w tutejszych sklepach i hurtowniach. Zaangażowanych w druk przyłbic było 55 drukarek 3d – średni czas druku jednej to około godzina, a wydrukowano ich i przekazano blisko 3 tysiące. Rozwiezionych i przekazanych zostało około 38000 butelek wody. 64 panie zaangażowały się w szycie maseczek, w pomoc zaangażowane były 2 busy i 2 samochody osobowe, **przekazano ponad 1800 litrów płynu do dezynfekcji, ponad 500 kombinezonów, 30000 rękawiczek, 2000 ochraniaczy na buty**. Wolontariusze pracowali po kilka, a nawet kilkanaście godzin dziennie.

Śp. Bartłomiej Skrzyński (1979-2020)

Działacz społeczny, dziennikarz, aktywista, Miejski Rzecznik ds. Osób Niepełnosprawnych we Wrocławiu, Dyrektor Biura „Wrocław bez Barrier”. Pomimo nieuleczalnej choroby (postępującego zaniku mięśni) z wielką determinacją pracował na rzecz osób z niepełnosprawnościami. Wspierał działania kampanii społecznych łamiących negatywne i stereotypowe postrzeganie osób niepełnosprawnych. Sam poruszał się na wózku.

Urodził się w 1979 r. we Wrocławiu. W wieku siedmiu lat zdiagnozowano u niego dystrofię mięśniową Duchenne’a, prowadzącą do postępującego zaniku mięśni.

Pracował jako dziennikarz, m.in. prowadził w TVP1 autorski program telewizyjny W-skery o osobach niepełnosprawnych, a także Bez barier w TVP Wrocław. Publikował w „Słowie Polskim”, „Gazecie Wyborczej”, „Panoramie Dolnośląskiej”, „Integracji” i portalach internetowych. Pełnił funkcję dyrektora Biura Wrocław Bez Barrier i rzecznika ds. niepełnosprawnych przy prezydentach Wrocławia Rafale Dutkiewicz i Jacku Sutryku, w związku z czym konsultował m.in. projekty Teatru Capitol czy Portu Lotniczego Wrocław. Wykładał w Instytucie Dziennikarstwa i Komunikacji Społecznej Uniwersytetu Wrocławskiego.

Był jednym z twórców Parlamentu Młodzieży Wrocławia, gdy uczęszczał do szkoły średniej. Pracował także jako społeczny rzecznik prasowy Sejmiku Osób Niepełnosprawnych, prowadził kampanie na rzecz osób z niepełnosprawnością i zasiadał w Radzie Społecznej przy Rzeczniku Praw Obywatelskich, a także współtworzył Wolontariat Miejski na 46. Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny. Współzałożyciel Fundacji W-skery, organizującej m.in. dalekomorskie rejsy integracyjne. Był współtwórcą oraz redaktorem naczelnym portalu niemabarier.dolnyslask.pl.

W kampanii wyborczej w 2018 r. był rzecznikiem prasowym kandydata na prezydenta Wrocławia Jacka Sutryka.

Znany jako propagator żużla, publikował w związku z tym m.in. w magazynie „Taśma w górę” i „Tygodniku Żużlowym”.

Zmarł 15 września 2020 r. we Wrocławiu i został pochowany w cztery dni później na cmentarzu na Pawłowicach.

Wyróżniony m.in. Nagrodą Rzecznika Praw Obywatelskich im. Pawła Włodkowica (2013 r.). **Pośmiertnie odznaczony przez prezydenta Andrzeja Dudę Złotym Krzyżem Zasługi** za działalność społeczną na rzecz osób potrzebujących pomocy i wsparcia.

Działacz społeczny, pełnomocnik Wrocławia ds. osób niepełnosprawnych, dziennikarz, wykładowca, podróżnik, fan żużla, dla wielu – po prostu przyjaciel... Życiem Bartłomieja Skrzyńskiego można obdzielić kilka osób. A przecież przez większość życia zmagał się z ciężką chorobą.

RADIO **ram** 89.8 FM
w dobrym tonie

PIOTR PAWŁOWSKI
1966 – 2018

www.prezydent.pl

www.prezydent.pl

fotografie: własność Kancelarii Prezydenta RP oraz materiały archiwalne przekazane przez nominowanych do Nagrody „Dla Dobra Wspólnego”.